

Szilva Kaputikján

(1919-2006)

Elment

Elment...

De egész lényem tudja, érzi:
nem válunk el mi sohasem.
Életem életed kíséri,
minden utad keresztezem.
Ösvényed lettem és a házad,
mindenütt én töltelek el:
lelkemtől túlcsondulva másnak
nem jut már benned semmi hely.
Nézz ezer szembe: benne látod
az én örök szemeimet.
Nélkülem üres a világod:
én vagyok az Egyetlenegy.
Bárki nő szól hozzád, a hang csak
hangomat idézi neked.

... Kerted lombjával símogatlak,
s mint fenti, éjféli szemek,
nézlek, ha, késve, hazaérsz, és
emlékeiddé változom:
szobádban cigarettafüstté,
csillagfényé az ablakon.
Ezer kilométerről elérlek,
szívem a szívedhez kötöm.
Szellőként az ablakba csallak.
Kicsuksz? Viharként betöröm:
az bátran a házadba röppen,
mindennapod forgószele;
papírjaid összekuszálom,
s tán az életed is vele...

Ne merj feledni sohasé!

Szabó Lőrinc fordítása